

Bertha Szilvia

Miért nem szüljük tele a Kárpát-medencét?

Elsősorban azoknak ajánlom a bejegyzést, akik nem restek olvasni, és gondolkodni. Nem állítom, hogy igazam van, csak azt, hogy én így látom.

Kedvcsinálónak, és a kevés idővel bírók, illetve olvasni nem annyira szeretők számára, álljon itt a lényeg kiemelve:

„Tudomásul kell venni, hogy nem azért nem születnek gyerekek, mert kevés a pénz, mert nagy a létbizonytalanság, stb... (háborúk alatt, éhínségben, betegségben, nyomorban is nőttek a nemzetek!).

Mi magunk, a gondolkodásmódunk, és az elvárásaink ölik meg a Nemzetet. A társadalmi elvárások, amik belőlünk jönnek, és amelyek annyira abszurdak, hogy egy családban az anyának (és, ha Család, akkor az apának is) a 24 óra alatt 50 órányit kellene teljesítenie ahhoz, hogy ne megszólják a háta mögött. Az anya legyen példás anya, mindig ott a gyerek mellett, példás feleség, mindig ott a férj mellett, példás háziasszony, akinek ragyog ház, tele a kamra, és mindig van meleg étel, tiszta és vasalt ruha, az apa legyen karrierista, vigyen haza sok pénzt, eközben legyen példás férj, apa, kertész és autószerelő, odaadó fiú és önfeláldozó lokálpatrióta. Minden 100 százalékban.

Ha ezt nem tudja teljesíteni, akkor már ferdén néznek rá. Márpedig senki nem tudja 100 százalékban, esetleg egyes területeken. De, jól le is húzzuk egymást, mert jól kibeszéljük, hogy bezzeg a másik területen meg mennyire gyenge, úgyhogy, csak ne ugráljon.

Na, EZÉRT nem születnek gyerekek. Egy gyerek kell, mert a társadalmi elvárás megvan. És egy gyerek mellett még lehet úgy lavírozni, hogy az egyén az általános társadalmi megítélés szerint legyen jó asszony és háziasszony, jó férj, jó anya és apa, jó munkaező, megfelelő egzisztencia és státusz, és még sorolhatnám...

3-4 gyereknel már képtelenség mindennek megfelelni. És, ekkor a válasz: minek szült annyi gyereket?

Sajnos, a többség annyira ad a társadalom, a közösség véleményére, hogy az a lelki többlet, amit a Család, a sok gyerek ad, nem éri meg számára a társadalmi kritikát. Ezért, egy, legfeljebb két gyereket szül.

No, kérem, nem kell misztifikálni, és bármelyik gazdasági intézkedésre fogni a népességfogyást. Mi magunk vagyunk az okai annak, hogy nem születnek gyerekek.

A Hazatérés Templomában tartott előadásom második fele kicsit elvontra sikerült - legalább is, ezt a visszajelzést kaptam, biztos forrásból. Igen, elismerem, sajnos annyira komplex gondolatot próbáltam átadni a rendelkezésre álló rövid idő alatt, amely szükségszerűvé tette bizonyos logikai lépések kihagyását. Ezzel pedig igen nehezen érthetővé azok számára, akik nem látnak bele a fejembe.

A kérdéskör a család és karrier körül forgott. Erről ma rengetegen, rengeteget értekeznek, csak az alapvető fogalmak meghatározásáról felejtkeznek el. Mert, mit is jelent először is, a karrier?

Tőlünk nyugatra karriernek számít minden típusú munkavégzés, gyakorlatilag a munka-életút neve. Tehát, karriere van annak is, aki szül 3-5 gyereket, és mellettük, mondjuk négy órában, vagy távmunkában dolgozik.

Nálunk, Magyarországon, az a karrier, amikor bármi áron több pénzt, több hatalmat, jobb pozíciót szerez az ember, minél rövidebb idő alatt.

Milyen messze is vagyunk attól, hogy karriernek számítsanak felnevelni 3-4 gyereket úgy, hogy azokból tisztességes, önálló, a Haza és a Nemzet számára valódi értéket jelentő emberek legyenek?

Fényévekre...

Pedig, ha valami, hát EZ teljesítmény. Különös tekintettel a társadalom egyre romló szellemi, lelki színvonalára. Mennyi esély van arra, hogy a munkavégzés kezdete után 30-35 évvel valakinek eszébe jusson azt mondani, hogy "lám, az az asszony és az az ember remek munkát végzett, hiszen milyen csodálatos embereket adtak a Hazának, a világnak!".

Kinek jut eszébe manapság, hogy egy fiatalokú élsport-

oló eredményei mögött az anyát és az apát keresse, és hogy mekkora anyai és apai erőfeszítések, lemondások, áldozatok állnak? Hogy megbecsüljék azt a munkát, amit a szülők a gyermekbe fektettek, és ezért más területen a teljesítményük csorbát szenvedett - és szükségképp az egzisztenciájuk, előmenetelük?

Igen, sajnos, ennek ma nincs értéke.

És, jön a másik fogalom, a család. Mit értünk család alatt? Férfi, nő, gyerek(ek). Valóban ennyi a család? Véleményem szerint a család fizikai értelemben nem meghatározható fogalom, az elmúlt durván száz év eredményeképp már kizárólag lelki síkon létezik. Következésképp, az emberek jelentős része, bár a férfi-nő-gyerek formációban él, mégsem családban.

Néhány évtizeddel ezelőttig a család fizikai síkon létezett, és teljesen normális volt, hogy biológiai meghatározottságú munkamegosztáson alapuló érdekközösség. Férfi és nő, gyakorlatilag pótolhatatlan és helyettesíthetetlen munkát végzett a családban, a létezés csak együtt volt elképzelhető, nem is volt kérdés, hogy becsülük-e egymás munkáját, szükség van-e rá stb... A férfi vitte a gazdaságot, a nő segítette, és eredményéből élelmezte, vezette a családot. A gyerekek 12 éves korukra gyakorlatilag önálló életre képesek voltak: megtanulták ellátni a gazdaságot, vagy megtanulták a szakma alapjait, a lányok pedig a háztartás vezetését, a gyerekek ellátását.

Ma...ekkor kezdődik a kiskamasz korszak. Még GYEREKEK. És legalább ugyanennyi van hátra az önállóságig, a legjobb helyzetűeknek is. Még tizenkét év, olyan világban, amelyben a száz évvel ezelőttihez képest ezerszer annyi kísértés, csábítás, lehetőség adódik az elkallódásra. Ma sokkal, sokkal nehezebb a gyerekeket felnőtte nevelni.

További változás, hogy a hajdani munkamegosztás nem létezik. Férfi és nő létezhet egymás nélkül, jelentősebb gond nélkül. A nő, ha nagyon akarja, el tudja tartani magát, a férfi pedig könnyedén meg tudja venni pénzért a fizikai gondoskodást bejárónő, menza/étterem stb... formájában. Így, ahol csupán a fizikai egymásra utaltság és gazdasági alapú érdekközösség az összetartó erő, az - tekintve, hogy nem valós az egymásra utaltság - élethosszig biztosan nem működik már.

Tehát, egészen másnak kell lennie a kapocsnak. (Akik a szakrális gondolkodás síkján mozognak, azoknak bele is illik a világ általános átalakulásába ez a folyamat - a fizikai síkról a lelki, szellemi síkra helyeződik át a hangsúly. A magánéletben is.)

Na, ez az egyik, amit meg kellene tanulnia a társadalomnak. Hogy, az úgynevezett, sokak által lenézett fogalommal meghatározható, lelki társat kell megtalálni, akivel segítjük, erősítjük egymást az élet minden területén. Mert ez által teremtünk, együtt, családot. És, ebbe az egészbe természetesen tökéletesen belefér az is, hogy a nő gyerekeket nevel és háztartást vezet, a férfi pedig a családfenntartó. De csak az ilyen család bírja ki, ha változik a helyzet, és csak az ilyen kapcsolat bírja ki, ha a nő esetleg sosem akar otthon maradni éveket. És, dolgozó anya mellett csak a lelkileg létező családban nőnek lelkileg egészséges gyerekek. A teljes család, egészséges gyerekek, boldog szülők, emberi kiteljesedés négyzetében a kulcs nem az, hogy az anyag mindenképp otthon legyen, hanem az, hogy miként éljük meg az életet, sikerül-e családot teremtenünk.

Igen, megfoghatatlan. Aki megéli, az érti. Aki nem, az nem is fogja megérteni mindaddig, míg az elégedettség túl a boldogságot, teljességet is meg nem találja.

Miközben a fejlődés miatt az elmúlt évtizedekben a fizikai igény meghatározó mértékben a lelkire tevődött át, a társadalom és a közösségek a sok évszázadon, sőt, talán évezredekken keresztül természetes, és a társadalmakba, közösségekbe ivódott társválasztási szempontokon és elvárásokon nem tud túlélni. Illetve, talán a társválasztásban már

igen, de nem tudta megtanulni értékelni azt, ami valóban az értéket hordozza manapság, és mind a társat, mind a közösség tagjait az évszázados, évezredes értékrend alapján becsüli, vagy nem becsüli.

Tudomásul kell venni, hogy nem azért nem születnek gyerekek, mert kevés a pénz, mert nagy a létbizonytalanság stb...(háborúk alatt, éhínségben, betegségben, nyomorban is nőttek a nemzetek!).

Mi magunk, a gondolkodásmódunk, és az elvárásaink ölik meg a Nemzetet. A társadalmi elvárások, amik belőlünk jönnek, és amelyek annyira abszurdak, hogy egy családban az anyának (és, ha Család, akkor az apának is) a 24 óra alatt 50 órányit kellene teljesítenie ahhoz, hogy ne megszólják a háta mögött. Az anya legyen példás anya, mindig ott a gyerek mellett, példás feleség, mindig ott a férj mellett, példás há-

ziasszony, akinek ragyog ház, tele a kamra, és mindig van meleg étel, tiszta és vasalt ruha, az apa legyen karrierista, vigyen haza sok pénzt, eközben legyen példás férj, apa, kertész és autószerelő, odaadó fiú és önfeláldozó lokálpatrióta. Minden 100 százalékban.

Ha ezt nem tudja teljesíteni, akkor már ferdén néznek rá. Márpedig senki nem tudja 100 százalékban, esetleg egyes területeken. De, jól le is húzzuk egymást, mert jól kibeszéljük,

hogy bezzeg a másik területen meg mennyire gyenge, úgyhogy, csak ne ugráljon.

Na, EZÉRT nem születnek gyerekek. Egy gyerek kell, mert a társadalmi elvárás megvan. És egy gyerek mellett még lehet úgy lavírozni, hogy az egyén az általános társadalmi megítélés szerint legyen jó asszony és háziasszony, jó férj, jó anya és apa, jó munkaező, megfelelő egzisztencia és státusz, és még sorolhatnám...

3-4 gyereknel már képtelenség mindennek megfelelni. És, ekkor a válasz: minek szült annyi gyereket?

Sajnos, a többség annyira ad a társadalom, a közösség véleményére, hogy az a lelki többlet, amit a Család, a sok gyerek ad, nem éri meg számára a társadalmi kritikát. Ezért, egy, legfeljebb két gyereket szül.

No, kérem, nem kell misztifikálni, és bármelyik gazdasági intézkedésre fogni a népességfogyást. Mi magunk vagyunk az okai annak, hogy nem születnek gyerekek.

És, hogy nem lesz nyugdíjunk... (Egy gonosz kérdés: akinek gyereke sincs, vagy csak 1 - azok milyen öregkorra számíthatnak? Évszázadokon át nem volt nyugdíjrendszer, hanem gyerekek voltak...)

A megoldás tehát a társadalom, vagyis a saját gondolkodásunk TENYLEGES (nem csak szavak szintjén történő) átalakítása.

És, végül, a nemek közötti munkamegosztás eleve meghatározottságáról...saját élettapasztalatom alapján, néhány sarokpontot azért le kell szögezniem:

1. A gyerekeknek az első 2-3 évben hatványozottan szükségük van az anyai biztonságra, minél több anyai közelségre. De, ez nem a napi 24 órát jelenti...

2. A biológiai, lelki eredők miatt, otthont teremteni valóban a nők tudnak jobban. Nem családot, hanem otthont. A Család, az közös eredmény, és bárhol létezhet, de a "nő keze munkája" teremti meg az "én házam, én várom" érzést.

3. Lehet, hogy mi nők erősek vagyunk, s ha kell, mindent megoldunk, akár egyedül is - de a teljességünkhöz, és kifejezetten a boldogságunkhoz egy erős támasz, biztonsági háttér, a FÉRFI, elengedhetetlen.

4. De ez a teljesség, a boldogság, a Család, az otthon csak akkor valósul meg, ha mindenki elismeri a másik érdemeit, akkor is, ha az fizikailag nem megfogható (tehát, nem a meleg vacsora, vagy fizetési papír, drága nyaralás stb...). Mert, valójában ez a rész teremti meg mindent, és mindenek az alapját is (a fizikainak is!).

Ha elhisszük, ha nem!

[hu-hu.facebook.com/berthaszilvia.hu](https://www.facebook.com/berthaszilvia.hu)